

HISTÒRIA DE LA NOSTRA RÀDIO

Capítol 4: "Neix la Plana Ràdio"

Com ja vaig avançar al capítol anterior, el de gener de l'any 1994, la corporació municipal de Santa Bàrbara celebrava una sessió de Ple on s'aprovà el pressupost per a l'any següent. En aquest pressupost i en l'apartat de despeses, concretament al capítol 6, apareix la dotació de 3 milions de pessetes per a l'emissora municipal. Aquest va ser un dels dies més importants per a la història d'aquesta ràdio nostra, perquè significava que ja no eren solament projectes, paraules i declaracions de bones intencions. No, els planers i planeres destinarien, ara sí, una quantitat important de diners (per a l'època), per a convertir-ho en realitat.

Amb aquest pressupost, les obres d'adequació de l'espai on s'havia d'ubicar l'emissora ja podien començar i la gestió per a la selecció i compra dels instruments per fer-la funcionar, també... clar que, per a tantes coses, amb els tres milions no n'hi hauria prou i al ple de febrer del 1995, s'aprovava un suplement de crèdit de 2.250.000 pessetes més per tal de poder fer front al total de la despesa inicial.

Al Ple va haver un "apassionat" debat entre les forces que estaven representades al nostre ajuntament en aquell moment, CiU, PSC i PI (Planers Independents). No entraré en detalls del que allí es va debatre perquè no tenim ni espai, ni aquesta és la intenció d'aquesta història, però sí que crec que cal constatar que el projecte de l'emissora, políticament sempre va tenir el recolzament dels grups de CiU i PSC. També en aquella ocasió, tot i els diferents punts de vista, les dues formacions van acabar aprovant el suplement, mentre que el PI es va abstenir a la votació.

Conclou la part política i burocràtica, el mateix mes de febrer començaven les obres de distribució de l'espai que se'ns havia assignat per ubicar físicament l'emissora, i les primeres gestions per dotar-la dels aparells necessaris per al seu funcionament. Recordo que van ser uns mesos intensos i emocionants. En aquell temps jo treballava a Ràdio Ulldecona i tenia part de la tarda lliure, de manera que podia dedicar algunes hores a fer un seguiment dels treballs.

Els 36 metres quadrats de l'estança, al primer pis de l'ajuntament, es van distribuir en quatre habitacles, més o menys proporcionades. El primer, a l'entrada, servia de rebedor i "despatx". A l'esquerra una petita sala que el primer any vam adequar solament com arxius de discs, però que a l'any següent, un cop pressupostada per dotar-la dels aparells necessaris, convertiríem en un segon estudi. La tercera sala era el locutori i la quarta, l'estudi 1 o sala de control principal. No massa espai, però suficient per poder convertir en realitat aquell somni iniciat tants anys abans.

Els treballs d'instal·lació del material radiofònic es van confiar a Pepe Llasat, qui va comptar amb l'assessorament i suport d'una empresa de Roquetes per als aspectes més complicats i directament relacionats amb la radiodifusió.

La "criatura" prenia forma, però encara no tenia nom. La meua proposta a les autoritats va ser la de què li hauríem de donar una denominació que representés, no solament el municipi, sinó també el territori on teníem l'aspiració d'incidir, és a dir els pobles del voltant. Per això i tenint en compte que durant un temps el nostre poble es va dir Les Planes del Montsià, em

semblava oportú que li poséssim Ràdio La Plana... encara que, finalment, la proposta que va prosperar va ser la que tots coneixem: La Plana Ràdio.

Ja teníem el nom. Calia també uns signes d'identitat. Unes imatges i unes sintonies que identifiquessin la nostra emissora.

La creació de la imatge, del logo, va ser obra del dissenyador planer Conrad Ibáñez. Si us hi fixeu bé, és una R que es repeteix, com si fos una ona (ones de la ràdio), que acaba abraçant una P al centre. Les lletres blanques sobre un fons verd oliva... el missatge, tal com el va concebre i explicar Ibáñez, no podia ser més encertat. Genial!

Vam fer adhesius, targetes de visita, tampons, una placa per a l'entrada i fins i tot una pancarta.

La música, la sintonia que identificaria la nostra ràdio va ser obra meva. Ja feia dies que em voltava pel cap. Com que no la sabia traslladar al pentagrama, la vaig taral·lejar i gravar a una cinta de casset i la vam portar, el regidor de Comunicacions Joaquín Martí i jo mateix, als estudis de gravació que en aquells temps, si no recordo malament, tenien a Tortosa Artur Gaya i companyia, els Quicos. Ells es van encarregar de posar-la en solfa i gravar-la. Jo vaig demanar que volia que el ritme fos alegre, "salsero", positiu i engrescador. Crec que ho vam aconseguir... clar que han passat 25 anys...

Durant aquells mesos, el treball va ser frenètic. Els diferents operaris s'esforçaren per a complir els terminis. Els polítics volien inaugurar la nova emissora al juliol, per Festes Majors.

Ho teníem gairebé tot, però ens feia falta quelcom tan important com era material humà. Qui posaria veu a tota aquesta realitat? La idea que sempre havia tingut era que, l'emissora, per poder funcionar, es pogués nodrir de col·laboradors i dos treballadors fixes (home i dona, si podia ser), que s'encarreguessin de la programació principal i de la coordinació d'aquests col·laboradors. Així que, a principis de juny del 1995, i un cop enllestides les obres i la instal·lació de l'emissora, començaven les emissions de prova i es feia una crida a tot aquell que hi volgués participar.

Les emissions de prova consistien en l'emissió d'una senyal sonora perquè els veïns anessin sintonitzant i acostumant-se a escoltar ja la seua ràdio, però també per comprovar l'abast dels equips emissors i que tot funcionés correctament. Com a curiositat us diré que la senyal consistia en l'emissió de música, gravada prèviament a una cinta de casset de 90 minuts, cosa que obligava a canviar-la en aquesta freqüència de temps. Per aquest motiu i altres, la meua presència als nous estudis era gairebé constant i això permetia també que durant aquells dies, molts de joves i no tan joves, passessin pels estudis oferint-se per "fer alguna cosa a la ràdio", em deien.

Tal va ser l'èxit de la convocatòria, que abans d'acabar el mes de juny, ja vam poder deixar estar el casset i començar una rudimentària, però regular programació musical.

Les primeres veus que sonarien per la Plana Ràdio serien les d'aquells "joves i no tan joves": Ingrid Mármol, Maria José Martín, Rosa Bonet, Jordi Roig, Raul Caballé, Josep Pla, Miguel Martínez, Josep Torres, Raul Curto, Marc Ralda, Sergio Casadó, Rosa Royo, Fernanda Aixendri, Montse Querol, les peques Judit Albiol i Aida Roig o els veterans Cèsar Roig, Ernest Cid i com no, el nostre Chico GG Guillermo Gaya.

Sí, sí, ja sé que em deixo a algú! Tere Giné també va ser una de les joves que, com la resta, es va interessar per la nova ràdio que començava a emetre al

poble, però per a ella, reservo el proper capítol. Acabo dient que, quan llegireu això, segur que ja serà després del 9 de juliol. Voldrà dir que ja haurem encetat el 25è any d'existència d'aquesta veu de tots que sempre ha volgut ser la Plana Ràdio, perquè el 9 de juliol de l'any 1995, naixia oficialment. Per tant deixeu-me que acabi amb una Per Molts Anys Més !!! I fins la pròxima.

Josep Roig i Cardona
12 de juny de 2020

Peus de foto:

Foto 1 : Primera foto de col·laboradors - Setembre 1995

Foto 2: Resta de col·laboradors que no van poder estar a la reunió - Setembre 1995